

Net als jij

* JOANY
BUENEN *



♥ Voor Mama & Kees



Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Joany Buenen

Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images

Beeld binnenwerk: Shutterstock

Auteursfoto: José Leijten

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6948 9 / NUR 283

www.joanybuenen.nl

@joanybuenen



Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

#OpWegNaar ZiggoDome

Opgetogen stap ik uit de trein. Het is gelukt, ik ben er echt! Ook al ken ik hier de weg niet, ik zie vanzelf hoe ik moet lopen. Ik hoef de grote stroom mensen op het perron alleen maar te volgen. Even later doemt Ziggo Dome voor me op. Het concert begint pas over een paar uur, maar er staan nu al enorme rijen. Als ik dichterbij kom, wordt het geroezemoes luider. Het is net een zwerm bijen, maar dan met kleurige Valentina-T-shirts aan. Overal lopen meiden met knalroze haar, zoals Valentina het in haar nieuwste videoclip heeft, en veel van hen dragen nagemaakte kostuums. Er zijn nog meer fans met roze elfenvleugels, maar niemand heeft zulke mooie als ik. Opeens voel ik me trots. Omdat ik hier helemaal zelf ben gekomen, zonder hulp van wie dan ook. Omdat ik niet ben blijven dromen, maar de sprong echt heb gewaagd. Niet dromen maar doen, zoals Bo altijd zegt. Alles wat ik ervoor over moest hebben, is het nu al dubbel en dwars waard. Er hangt een opgetogen sfeer en ik kijk mijn ogen uit. Meisjes maken selfies voor de grote aanplakbiljetten met de concertposter, eten frietjes uit rood-wit geruite puntzakken of kletsen met elkaar. Er zijn ook veel ouders. Moeders die zelf gesmeerde boterhammen en pakjes appelsap hebben meegebracht en vaders die eruitzien of ze nog liever de wc zouden ontstoppen dan hier te zijn. Zo zou mijn vader vast ook kijken als hij hier was.

Ik schrik als iemand me opeens aanspreekt.

‘Kaartje nodig?’ Een man met een snor en een leren jasje wappert met een ticket voor mijn gezicht. ‘Honderd euro.’

‘Nee. Ik heb er al een.’ Haastig loop ik hem voorbij en ik ontwijk ook mensen die posters verkopen uit kartonnen dozen. Het zijn geen echte concertposters, dat zie je meteen. Op het fanforum werd hier al voor gewaarschuwd. Binnen, bij de officiële stands, kun je pas echt mooie *goodies* kopen. Ik heb mijn zinnen gezet op een exclusief Valentina-T-shirt. Het oppasgeld van de afgelopen maanden heb ik opgespaard voor deze avond. De briefjes zitten netjes opgevouwen in mijn linkersok. Dat was een tip van Bo. *Daar kijken dieven niet*, aptte ze.

Ik weet uit mijn hoofd bij welke ingang ik moet zijn en loop richting het bordje met ZUID. Het uitgeprinte ticket zit diep in mijn binnenzak. Voor de zekerheid klem ik het stevig tegen me aan. Dit wordt de beste avond van mijn leven, ik voel het gewoon! Ik sluit aan in de rij, achter een groep meiden van ongeveer mijn leeftijd. Zouden zij ook gespijbelde hebben om hier te kunnen zijn? Het lijkt niemand op te vallen dat ik alleen ben gekomen. Mijn zorgen zijn voor niks geweest.

Het wachten duurt lang en om mezelf af te leiden, pak ik mijn telefoon. Er staat een nieuwe foto op Bo’s Instagram, van de menigte voor Ziggo Dome. Ik glimlach. Ergens hier staat mijn digitale *bestie*, die evenveel van Valentina houdt als ik. De enige die weet dat ik hier vanavond ben. De enige die me echt kent, ook al hebben we elkaar nog nooit gezien. Het plan is om elkaar straks te ontmoeten, daar heb ik wekenlang naartoe geleefd. Ik schrik op als er gejuich klinkt. De meisjes voor me wijzen naar een raam dat wordt geopend, maar zo te zien is het gewoon een schoonmaker. Ik zucht. Valentina is daarbinnen, in dat immense gebouw. Ik stel me haar voor in haar kleedkamer. Ze wordt vast opgemaakt door haar visagist terwijl ze

kokoswater drinkt. Dat doet ze altijd voor een optreden, las ik op de fansite. Misschien repeteert ze in haar hoofd de dansspasjes nog even. Of stuurt ze berichtjes naar een van haar beroemde vriendinnen. Of, en die gedachte vind ik het spannendst, misschien kijkt ze wel naar buiten en ziet ze al haar wachtende fans, die speciaal voor haar uit alle uithoeken van het land zijn gekomen. Misschien ziet ze mij en mijn opvallende elfenvleugels. Van dat idee begint mijn hart sneller te kloppen.

De deuren van het gebouw gaan open en de mensen voor me komen eindelijk in beweging. Voetje voor voetje kom ik dichterbij de ingang. Er staan dranghekken en overal ligt rotzooi op de grond. Aan de slaapzakken is duidelijk te zien dat sommige fans de hele nacht voor de deur hebben gelegen. Had ik dat ook maar kunnen doen. Misschien had ik dan helemaal vooraan kunnen staan, in de gouden cirkel. Dan had ik Valentina van heel dichtbij kunnen zien, haar misschien zelfs een hand kunnen geven. Maar het is al een wonder dat ik hier überhaupt sta. Ik kijk toe hoe de meiden voor me hun tickets laten scannen door een medewerkster van Ziggo Dome. Nu ben ik! Snel haal ik mijn ticket tevoorschijn uit mijn binnenzak. Maar het apparaat piept niet als de vrouw de barcode scant. In plaats van groen licht zie ik een rood lampje knipperen.

‘Deze is niet geldig, jongedame.’

De woorden dreunen door mijn hoofd en opeens voel ik me miselijk. ‘Wat? Dat kan niet!’

De vrouw kijkt me verontschuldiging aan. ‘Ik zal het nog één keer proberen, maar ik vrees dat je een valse te pakken hebt.’ Terwijl ze het ticket scant, doe ik een schietgebedje, maar het rode lampje brandt opnieuw.

‘Nee, er is al iemand naar binnen op dit ticket. Ik moet je vragen uit de rij te stappen.’

Ik voel hoe ik in paniek raak. ‘Dit moet een vergissing zijn! Alstublijft, probeer het nog eens!’ smeek ik.

Maar de vrouw is onverbiddelijk. ‘Sorry meisje, voor vragen kun je terecht bij de informatiebalie.’

‘Dat kan toch niet zomaar!’ probeer ik nog een keer. Maar de vrouw richt zich al op de mensen achter me.

‘De volgende graag!’ roept ze.

Een gezin met twee kinderen loopt me voorbij.

Ik zie hoe meerdere mensen me nieuwsgierig opnemen, elkaar aanstoten en fluisteren. Haastig loop ik de lange rij voorbij op zoek naar de informatiebalie. Uiteindelijk vind ik die om de hoek van het gebouw. Ook hier staat een rij en er hangt een groot bord met **UITVERKOCHT** boven de toonbank. Ik voel me boos, verdrietig en ongeduldig tegelijk. Als ik eindelijk aan de beurt ben, sta ik te trillen op mijn benen.

‘Hallo. Volgens de mevrouw bij de ingang is er al iemand op dit ticket naar binnen,’ zeg ik.

De man achter de balie knikt. ‘Wij zijn niet verantwoordelijk voor tickets die via Marktplaats of andere verkoopwebsites worden aangeboden. Alleen als je via de officiële weg een kaart koopt, kunnen wij de geldigheid garanderen.’ Het klinkt alsof hij deze tekst vandaag al honderd keer heeft uitgesproken.

‘Ik heb het niet via internet gekocht, maar van een jongen op school,’ leg ik uit.

‘Het spijt me voor je, maar waarschijnlijk ben je opgelicht. Grote kans dat die jongen het ticket wel tien keer heeft uitgeprint en doorverkocht. Elke barcode werkt maar één keer. Iemand anders is je voor geweest.’

Ik voel hoe mijn paniek omslaat in woede. Niet te geloven dat die gluiperige Jort er met mijn zuurverdiende oppasgeld vandoor is.

Waarom ben ik ooit in zijn gladde praatjes getrapt? Is dit allemaal een flauwe grap? Zit hij nu zelf prinsheerlijk op mijn plekje in de concertzaal? Ik weet het niet.

‘Is er misschien toch nog één kaartje te koop? Van iemand die heeft afgezegd, of zo?’ vraag ik hoopvol.

De man schudt zijn hoofd. ‘Helaas, ik kan je niet aan een nieuwe kaart helpen. Maar je kunt wél aangifte doen. Je weet de naam van die jongen toch? Ik raad je aan om met je ouders naar de politie te gaan. Dan kunnen zij stappen ondernemen.’

Ik knik, al weet ik dat dat onmogelijk is. Mijn ouders hebben geen idee waar ik nu ben en dat moet vooral zo blijven.

Opeens kijkt de loketmedewerker me onderzoekend aan, alsof hij mijn gedachten leest. ‘Waar zijn je ouders eigenlijk?’ vraagt hij. ‘Je bent hier toch niet in je eentje?’

Haastig schud ik mijn hoofd. ‘Natuurlijk niet,’ zeg ik. ‘Ze staan daar.’ Ik wijs vaag naar de menigte. ‘Bedankt, hoor.’ Ik maak me uit de voeten, voor hij nog meer lastige vragen kan stellen. Omkijken durf ik niet. Straks stuurt hij nog iemand achter me aan. Pas als ik de hoek om ben, voel ik me veiliger.

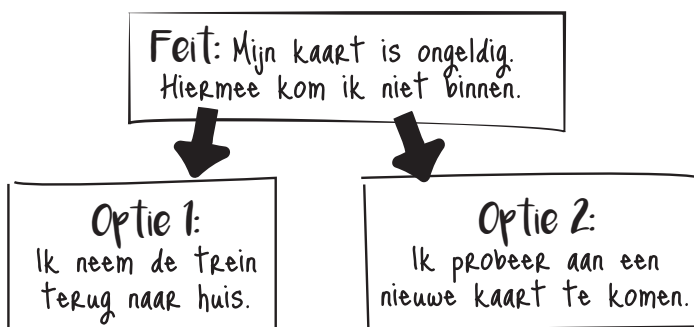
Massa’s mensen lopen me voorbij naar de ingang, sommigen met hun kaartje in de hand. Zij wel, denk ik jaloers. Wat moet ik nu beginnen? Tranen prikken in mijn ogen en verdrietig ga ik op de stoerprand zitten. Ik stuur Bo een berichtje.

Jessie

Help! Mijn kaartje is vals. Wat nu?

Maar er komt geen antwoord. De vinkjes achter het berichtje blijven grijs. Bo heeft vast geen bereik daarbinnen. Hoe kan ik haar straks vinden als we niet kunnen appen? En ik heb dringend advies nodig.

Bo heeft altijd de beste ideeën. Zonder haar tips zou ik hier vandaag niet eens zijn. Ik stel me voor wat ze in deze situatie tegen me zou zeggen. Waarschijnlijk iets als: ‘Huilen is voor watjes! Denk liever na over een oplossing.’ Ik haal diep adem. Met treuren schiet ik inderdaad niks op. Het is tijd voor een nieuw actieplan. In mijn hoofd zet ik alles op een rijtje.



Ik ga voor een nieuwe kaart, besluit ik. De vraag is alleen hoe. Het concert is al eeuwen geleden uitverkocht. Tenzij... Die man met de snor! Zou hij nog steeds een kaartje hebben? Ik heb geen honderd euro. Maar wel zestig. Dat was eigenlijk voor een concertshirt. En een frietje met. Maar als ik niet binnenkom, kan ik dat t-shirt sowieso vergeten. Ik moet het proberen!

Opeens heb ik nieuwe energie en vastberaden loop ik terug naar de plek waar de man me aansprak. Hij staat er niet meer. Ik ren richting het station. Misschien loopt hij daar rond om zijn kaartje te slijten. Maar ik zie hem nergens. Zo blijf ik rondlopen en zoeken, terwijl het langzaam donker wordt. Ik sla mijn armen om mezelf heen om het warmer te krijgen. Inmiddels is het rustiger op het plein voor Ziggo Dome. Er staan geen rijen meer. Het voorprogramma begint, de muziek is buiten te horen, de bas dreunt dwars door de muren

heen. Nog even en het is allemaal voor niks geweest. Alle oppasavonden om geld te verdienen, de ontmoeting met Jort, de smoes over het logeerpartijtje die ik mijn ouders heb verteld en het briefje met de vervalste handtekening waarmee ik de laatste twee uur van school gespijbeld heb. Met elk nieuw nummer dat wordt ingezet, voel ik me wanhopiger.

‘Heb jij een kaartje over?’ vraag ik aan een jongen die tegen een lantaarnpaal geleund staat met een sigaret.

Hij schudt zijn hoofd en ik loop gejaagd verder. Over een kwartier zal Valentina optreden, zonder mij! Verdrietig veeg ik een paar tranen weg. Net als ik op het punt sta om het op te geven, zie ik de man met de snor. Hij vouwt een van de dozen met nepposters dicht. Ik ren op hem af.

‘Hebt u nog een kaartje te koop?’ vraag ik buiten adem.

‘Zeker,’ zegt hij. En hij haalt een ticket uit zijn binnenzak. Het is geen printje, zoals Jort me gaf. Het is een officiële. ‘Voor honderd euro.’

‘Ik kan u er zestig voor geven.’ Ik hoor dat mijn stem trilt, maar het kan me niet schelen. Dit is mijn enige kans.

‘Het kost honderd euro,’ herhaalt de man. ‘Voor minder doe ik het niet.’

‘Ik heb niet meer,’ zeg ik.

‘Dan gaat het over.’ Hij bergt het kaartje op en draait zich om.

Mijn hart bonst. ‘Het concert begint over vijf minuten,’ zeg ik tegen zijn rug, zelfverzekerder dan ik me voel. ‘Iedereen is al binnen. Straks blijft u zitten met dat kaartje. Ik kan u zestig euro geven. Anders hebt u helemaal niks.’

De man lacht. ‘Je weet het mooi te verkopen, maar er komt vast wel iemand anders. Ik maak me geen zorgen.’ Hij tilt de doos op en loopt weg.

‘Wacht!’ roep ik. ‘Kan ik u er iets anders voor geven? Bijvoorbeeld...’ Ik kijk naar het armbandje om mijn pols. Dat heb ik gekregen van Rosanne en Isa toen ik moest verhuizen.

De man draait zich om. ‘Laat eens kijken. Is het echt zilver?’

‘Ja, echt zilver.’ Ik steek mijn arm uit en hij raakt het armbandje aan. Mijn gedachten razen op volle toeren. Waar ben ik mee bezig? Ik kan het cadeau van mijn beste vriendinnen toch niet aan deze man verkopen? Maar ik schud de bezwaren van me af. Ik heb al weken niks meer van Rosanne en Isa gehoord. Ze hebben nieuwe vrienden en daar pas ik niet meer bij. Bo’s vriendschap en Valentina’s muziek, dat is alles wat ik heb. Ik moet en zal naar dit concert. ‘Zestig euro en het armbandje in ruil voor het ticket,’ zeg ik vastbesloten.

‘Deal,’ zegt de man.

Met trillende vingers maak ik het slotje open. Even voel ik iets van spijt als ik het sieraad en al mijn oppasgeld aan hem overhandig. Maar zodra hij het concertkaartje in mijn handen duwt, zet ik die gevoelens snel opzij.

‘Bedankt,’ zeg ik, en dan ren ik naar de ingang van Ziggo Dome. Zo hard als ik kan.

